

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ καὶ ΒΙΑ.
 ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
 ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
 ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.
 ΩΚΕΑΝΟΣ.
 ΙΩ ἢ ΙΝΑΧΟΥ.
 ΕΡΜΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότες τὸ πῦρ καὶ δεδοκότες ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὗρουντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ, τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἥφαιστῳ, ὡς ἂν ἀγαγόντες πρὸς τὸ Κανκάσιον ὄρος δεσμοῖς σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. Οὗ γενομένου παραγίγνεται πᾶσαι αἱ Ὠκεανίδες νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία δεήσῃς καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῆσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθεῖα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἀχαρπτον καὶ θρασὺ καὶ ἀταχωρήσαρτος τοῦ Ὠκεανοῦ παραγίγνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μαρθάνει παρ' αὐτοῦ ἃ τε πέπονθε καὶ ἃ πείσεται καὶ ὅτι τις τῶν αὐτῆς ἀπεγόντων λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἐπαφόν. Θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπείσεται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίγνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψατος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβῆσθαι τῷ Διὶ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον βροτῇ καταβράχεισα αὐτὸν ἀφαρίξει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τὸ Κανκάσιον ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τοῦτον Προμηθεὺς δεσμώτης.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΥΠΟ Κ. ΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ.

Κράτος.

Εἰς χώραν μακρυνὴν τῆς γῆς ἐφθάσαμεν,
εἰς δρόμον Σκυθικὸν καὶ πάντῃ ἔρημον·
σὺ δὲ νὰ ἐκτελέσῃς πρέπει, Ἥφαιστε,
ἔσα παρήγγειλ' ὁ πατήρ, τοῦτον ἐδῶ
ἔσθ' ὅν βράχον νὰ δεσμεύσῃς τὸν ἀπόκρημνον
μὲ ἀδαμάντινα καὶ ἄρρηκτα δεσμὰ
τὸν λαοφθόρον, ὅστις σοῦ τὴν δύναμιν,
παντέχνου πυρὸς σέλας, κλέψας ἔδωκεν
εἰς τοὺς θνητούς· τοιαύτης οὗτος βέβαια
νὰ δώσῃ ἁμαρτίας ὥφειλε ποινὴν,
τὴν βασιλείαν ἴσως μάθῃ τοῦ Διὸς
νὰ σιέργῃ καὶ νὰ μὴ φιλάνθρωπεύηται.

Ἥφαιστος.

Κράτος καὶ Βία, πρὸς ὑμᾶς μὲν τοῦ Διὸς
ἡ ἐντολὴ τελείωσ', εἰσθ' ἐλεύθεροι·
ἐγὼ δὲ μὲ τὴν βίαν συγγενῇ θεὸν
εἰς φάραγγ' ἄγριον νὰ δέσω δὲν τολμῶ·
ἀνάγκη ὅμως τὸ τολμᾶν ἐξάπαντος·
πατὴρ τοὺς λόγους ν' ἀδιαφορῶ βαρύν.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος βαθύφρον παῖ,
μὲ ἄλυτα χαλκεύματ' ἄκων ἔκοντα
θὰ πασσαλεύσω σε εἰς βράχον ἄγριον,
ὅπου φωνὴν οὐτ' ὄψιν θὰ ἰδῇς ποτε
ἀνθρώπου, ἀλλ' αἰ τοῦ ἡλίου φλόγες σοῦ
θ' ἀλλάξωσι τὸ χρῶμα, καὶ μετὰ χαρᾶς
τὴν νύκτα μὲ τὰ ἄστρα θὰ ᾄδῃς ἄνωθεν·
καὶ πάλιν θὰ σκορπίσῃ πάχυνον ἥλιος·
αἰεὶ δὲ τὸ παρὸν θὰ σὲ λυπῇ κακόν·
δὲν ἐγεννήθη ἔτι σοῦ ὁ λυτρωτής.
τοιαῦτ' ἀπήλαυσας σὺ ὁ φιλάνθρωπος.
θεὸς ὀργὴν μὴ φοβηθεῖς τὴν τῶν θεῶν
πολλὴν· εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἔδωκας τιμὴν.
τὸν βράχον ὅθεν τὸν ψυχρὸν θέλεις φρουρῇ
ὀρθὸς καὶ χωρὶς ὕπνου, γόνυ ἄκαμπτος,
θὰ κλαίῃς καὶ στενάζῃς ἀνωφέλητα·

ὁ Ζεὺς διότι εἶνε ἀμετάπειστος·
τραχὺς δὲ ὅστις βασιλεύει νεωστί.

Κράτος.

Καὶ πῶς βραδύνεις καὶ ματαίως συμπαθεῖς;
τί δὲν μισεῖς καὶ πῶς δὲν ἀποστρέφουσαι
τὸν μισητὸν εἰς πάντας τοὺς θεοὺς θεόν,
ὅστις σὸν γέρας εἰς θνητούς ἐπρόδωκεν.

Ἥφαιστος.

Δεινὸν ἢ γνωριμία κ' ἢ συγγένεια.

Κράτος.

Ὅμολογῶ· ἀλλ' ὅμως καὶ νὰ ἀπειθῇς
εἰς τοῦ πατρὸς τοὺς λόγους εἶνε δυνατόν;
δὲν εἶνε τοῦτο πολὺ πλέον φοβερόν;

Ἥφαιστος.

Σκληρὸς τῶντι εἶσαι καὶ θρασὺς αἰεὶ.

Κράτος.

Διότι τί τὸ ὄφελος τὸ νὰ θρηνῇς
αὐτόν; διατί λοιπὸν νὰ ματαιοπονῇς;

Ἥφαιστος.

Πολὺ τὴν τέχνην μου αὐτὴν ἐμίσησα.

Κράτος.

Τί τὴν μισεῖς; δὲν πταίει αὕτη εἰς αὐτοὺς
τοὺς νῦν παρόντας πόνους, ἀληθῶς εἰπεῖν.

Ἥφαιστος.

Καὶ ὅμως ἄλλος εἶθε ἔλαχεν αὐτήν.

Κράτος.

Γίνονται ὅλα πλὴν τοῦ ἔρχεσθαι τῶν θεῶν·
ἐλεύθερος πλὴν τοῦ Διὸς ἄλλος οὐδεὶς.

Ἥφαιστος.

Ἐξεύρω· ν' ἀντιλέξω δὲν ἔχω ποσῶς.

Κράτος.

Λοιπὸν δὲν σπεύδεις νὰ τῷ βάλῃς τὰ δεσμὰ,
νὰ μὴ σε ἴδῃ ὁ πατήρ βραδύνοντα;

Ἥφαιστος.

Ἴδου ψαλίδι· ἔτοιμ' ἔχω νὰ ἰδῇς.

Κράτος.

Λαβὼν αὐτὸν μὲ δύναμιν διὰ χειρὸς
μὲ σφύραν κτύπα, εἰς τὸν βράχον κάρφωσον.

Ἥφαιστος.

Τὸ ἔργον τελειώνει, δὲν ἀργοπορεῖ.

Κράτος.

Κτύπα ἀκόμη, σφίγγε, ποσῶς χαλαρά·
διότι νὰ ἐφεύρῃ τρόπους δύναται
καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων· εἶνε φοβερός.

Ἥφαιστος.

Ἐστερεώθη εἰς βραχίον ἄλυτα.

Κράτος.

Τὸν ἕτερον νῦν ἀσφαλῶς προσήλωσον,
νὰ μάθῃ πόσον διαφέρει τοῦ Διός.

Ἥφαιστος.

Οὐδεὶς πλὴν τούτου δίκαια θά με μεμψῆθῃ.

Κράτος.

Ἀδαμαντίνην σφῆνα λίαν μυτερὴν
διαμπερὲς, ἡ δὲ στέρνα χῶνε δυνατά.

Ἥφαιστος.

Αἶ, Προμηθεῦ, στενάζω εἰς τοὺς πόνοὺς σου.

Κράτος.

Ἄργεῖς σὺ πάλιν καὶ στενάξεις δι' ἐχθροὺς
τοὺς τοῦ Διός; μὴ σὺ αὐτὸς κλαύσης ποτέ.

Ἥφαιστος.

Δυσθέατον τῶντι βλέπεις θέαμα.

Κράτος.

Παθαίνει κατ' ἀξίαν τοῦτο βλέπω γῶ
ἀλλ' εἰς πλευρὰ λωρία βάλε δυνατά.

Ἥφαιστος.

Ἀνάγκη νὰ τὸ κάμω μὴ με πρέσταζε.

Κράτος.

Ναὶ θὰ προστάζω καὶ θὰ παροτρύνω σε
ἔτ' ἀ κάτω χώρει, σκέλη σφίγγε κυκλικῶς.

Ἥφαιστος.

Λοιπὸν τὸ ἔργον καὶ δὴ ἐτελείωσεν.

Κράτος.

Νῦν κτύπα πέδας τὰς ὀξείας ἰσχυρῶς
βαρὺς τῶν ἔργων τούτων εἶνε ὁ κριτής.

Ἥφαιστος.

Ὡς εἶνε ἡ μορφή σου καὶ ἡ γλῶσσά σου.

Κράτος.

Σὺ μαλακὸς ἅς εἶσαι, τὴν δ' αὐθάδειαν
μὴ μου ἐπίπληττε καὶ τὴν τραχύτητα.

Ἥφαιστος.

Ἀγωμεν' εἶνε ὡσπερ εἰς πεζόβολον.

Κράτος.

Ἐδῶ σὺ τῶρα ὕβριζε καὶ τῶν θεῶν
κλέπτων τὰ δῶρα δὸς εἰς τοὺς θνητούς· καὶ τί
αὐτοὶ νὰ σ' ἐλαφρύνουν εἶνε ἱκανοί;
ψευδώνυμον τὸ ὄνομά σου Προμηθεύς·
προμήθειαν σὺ δὲ αὐτὸς χρειάζεσαι,
πῶς ἐκ τῆς τύχης ταύτης θὰ ἀπαλλαχθῇς.

Προμηθεύς.

ὦ οὐρανὲ καὶ ὦ ταχύπτεροι πνοαί,
καὶ ποταμῶν πηγαὶ καὶ τ' ἀναγέλασμα
κυμάτων θαλασσίων τ' ἀναρίθμητον,

καὶ πάντων μῆτερ Γῆ, καὶ σὺ, ὦ Ἥλιε,
ὁ κύκλος τοῦ ὀπίου πάντα ἐφορᾷς,
ιδέτε με τί πάσχω ἐκ θεῶν θεός·
θεωρεῖτέ με πῶς βασανίζομαι· ἐδῶ
καὶ τὸν ἄπειρον χρόνον φθειρόμενος πῶς
θᾶγωνίζομαι· ἐγώ.

ἀπρεπῆ εἰς ἐμένα ἐφεῦρε δεσμὸν
τὸν τοιοῦτον ὁ νέος θεῶν βασιλεύς.
φεῦ φεῦ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον κακὸν
συστενάζω, καὶ πῶς θάνατείλουν ποτὲ
τῶν βασάνων τὰ τέρματα τούτων;
καὶ τί λέγω; τὰ μέλλοντα πάντα καλῶς
γνωρίζω· πρὶν δὲν θᾶλῃ ἄλλο τι κακὸν
καινόν· τὴν μοῖραν ταύτην ὅμως εὐκόλα
νὰ ὑποφέρω πρέπει, ὡς γνωρίζων πῶς
τὸ κράτος τῆς ἀνάγκης εἶν' ἀνίκητον.
ἀλλ' ὅμως οὔτε νὰ σιγήσω δύναμαι
οὔτε νὰ μὴ σιγήσω ὁ κακόμοιρος·
εἰς τοὺς θνητοὺς διότι δῶρα ἔχρισα,
ὁ τάλας, ἑτῆς ἀνάγκης κύπτω τὸν ζυγόν·
πυρὸς θηρεύω τὴν ἐντὸς τοῦ νάρθηκος
πηγὴν καὶ κλέπτων δίδω, ἡ διδάσκαλος
παντοίας τέχνης γίνεται καὶ πορισμός.
τοιαύτης ἁμαρτίας τίνω τὴν ποινὴν,
προσηλωμένος εἰς δεσμὰ ὑπαίθρια.

ᾤ ᾤ

τίς ἤχῳ, τίς ὁσμῇ μοι ἐπῆλθε σκοτεινῇ,
ἐκ θεῶν ἐκ θνητῶν ἢ κ' ἐκ δύο ὁμοῦ,
ἔφθασ' εἰς τὸ ἔσχατον ὄρος αὐτό;
βασάνων μου νὰ γείνῃ θέλων θεατῆς
ἢ ἄλλο τί λοιπόν;
δεσμώτην βλέπετέ με ἀτυχῇ θεόν,
τοῦ Διὸς τὸν ἐχθρὸν τὸν εἰς πάντας θεοὺς
μισητὸν καταστάντα, ὅπόσοι αὐτῶν
τοῦ Διὸς τὴν αὐλὴν εἰσπορεύονται δᾶ,
διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀγάπην πολλήν.
φεῦ, φεῦ, τί ἀκούω, τί τοῦτο πτηνῶν
ὡς κυμάτισμ' ἐγγύς; ὁ δ' αἰθὴρ μ' ἐλαφρὰς
τῶν πτερύγων ὁρμάς νὰ συρίζῃ σιγά·
εἶνε πᾶν φοβερόν τὸ προσέρπον.

Χορὸς Ὀκεανίδων.

Μὴ διόλου φοβηθῇς· φιλικὴ αὐτὴ ἡ τάξις
μὲ ταχεῖαν τῶν πτερύγων ἁμιλλαν ἤλθε
εἰς τὸ ὄρος τοῦτο, μόλις πείσασα γνῶμην
πατρός·

αὔραι ταχύταται ἐπεμψαν δέ με·

κτύπου ἤλθεν ἡ ἡχώ τοῦ χάλυβος εἰς ἄντρων
τὸν μυχόν,

τὴν αἰδῶ δὲ τὴν σεμνὴν
μοῦ ἐξέπληξε κ' ἐδίωξεν,
καὶ ἀπέδιλος ἤλθα πτερωτὸν μὲ τὸ ἄρμα.

Προμηθεύς.

Αἰαί, αἰαί·
πολυτέκνου Τηθύος ὦ ἐκγόνα σεῖς,
καὶ πατρός Ὀκεανοῦ, ὅστις πᾶσαν τὴν γῆν
μὲ ἀκοίμητον ῥοὺν περιστρέφετ' αὐτὴν,
βλέμμα ρίψατε, ἴδετε ποῖω δεσμῷ
ἥρμωσμένος ἐδῶ
εἰς τοὺς βράχους, τῆς φάραγγος τᾶκρα αὐτά,
φρουρὰν θάχω ἀζήλευτον.

Χορός.

Βλέπω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἀνέβη
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μ' ὁμίχλη ἐκ δακρύων,
ὅτε εἶδον σὲ
προσκαιόμενον ἔστοις βράχους
τούτους μ' ἀδαμαντοδέτας βλάβας.
νέοι ἄρχοντες κρατοῦσι τοῦ Ὀλύμπου
καὶ μὲ νέους νόμους δά
ἄρχει Ζεὺς ἀνόμως·
ὅσα δ' ἦσαν πρὶν μεγάλα, νῦν οὐδὲν ση-
μαίνουσιν.

Προμηθεύς.

Ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἔστοι Αἰδου αὐτοῦ
τοῦ πανδέκτου τὸν Τάρταρον τὸν ἀχανῆ
εἴθε ἔρριπτέ με,
ἐν δεσμοῖς καὶ ἀλύτοις κ' ἀγρίοις πολὺ,
ἵνα μήτε θεὸς μήτε ἄλλος κἄνεις
εἶχε τί νὰ χαρῇ·
τώρα ὅμως ὁ τάλας μετέωρος ὢν,
τῶν ἐχθρῶν ἡ χαρὰ εἶμαι πάντων.

Χορός.

Τίς τόσον σκληροκάρδιος
θεὸς καὶ νὰ χαρῇ ἔς αὐτά;
τίς δὲν λυπεῖται ἀληθῶς,
πλὴν τοῦ Διός; ὀργίλος οὗτος πάντοτε
τὸν νοῦν ἄκαμπτον ἔχων
γένος δαμάζει οὐράνιον·
οὐδὲ θὰ παύσῃ ποτὲ πρὶν ἂν
ἡ χορτάσῃ τὴν καρδίαν
ἡ μὲ δύναμιν τις τούτου
λάβῃ τὴν δυσάλωτον ἀρχήν.

Προμηθεύς.

Ἀληθῶς τὴν ἀνάγκην θὰ ἔχῃ ἐμοῦ
ὁ ἀνώτατος οὗτος μακάρων θεῶν,
ἂν καὶ βάσανα ἔχω ἔς τὰ μέλη παντοῦ,
νὰ τῷ δείξω τὸ νέον τὸ βούλευμ', ὅφ' οὐ
ἀφαιρεῖται τιμὰς καὶ τὸ σκῆπτρον αὐτό·
δὲν θὰ θέλῃ με, κἂν μελιφθόγγους ᾠδὰς
ἐπιφέρῃ πειθοῦς,
οὔτε δ' αὐστηρὰς ἀπειλὰς φοβηθεῖς
θὰ προδώσω ἐγὼ τὰ μυστήρι' αὐτά,
πρὶν ἂν με τῶν ἀγρίων λυτρώσῃ δεσμῶν
καὶ θελήσῃ ποινὴν
τῶν βασάνων αὐτῶν νὰ πληρώσῃ.

Χορός.

Σὺ μὲν θρασύς· οὐδ' εἰς πικράς
ὑποχωρεῖς τὰς συμφοράς·
πολὺ δ' ἐλευθεροστομεῖς·
τὸν νοῦν δέ μου φόβος κατέχει ὀξύς·
λίαν φοβοῦμαι τὴν τύχην σου,
ποῦ ποτ' αὐτῶν τῶν ἀγώνων
στρέψας τὸ τέρμα θὰ ἴδῃς; πῶς πέπρωται
ἄρα;
ὅτι τὸ ἦθος τοῦ Κρόνου ὁ παῖς ἀπηνὲς
καὶ ἀμετάπειστον ἔχει καρδίαν.

Προμηθεύς.

Ὅτι εἶνε τραχὺς τὸ γνωρίζω καλῶς,
καὶ τὸ δίκαιον ἔχει ὁ Ζεὺς ἑαυτῷ·
πλὴν θὰ γείνη ποτὲ
μαλακόγνωμος, ὅταν οὕτω συντριβῇ,
καὶ τὴν ἄκαμπτον ταύτην ἀφήσας ὀργὴν
μ' ἀμοιβαίαν θὰ ἔλθῃ σπουδὴν πρὸς ἐμὲ
εἰς φιλίαν ὁμοῦ καὶ ἀγάπην.

Χορός.

Ἐκκάλυψον τὰ πάντα, διατράνωσον,
εἰς ποῖον σ' ἔλαβεν ὁ Ζεὺς αἰτίωμα,
καὶ ἄτιμ' οὕτω βασανίζει καὶ σκληρά·
νὰ μᾶς διδάξῃς, ἂν λέγων δὲν βλάπτηται.

Προμηθεύς.

Τὸ λέγειν ταῦτα εἶνε ἔντως ἀλγεινὸν
καὶ τὸ σιγᾶν ὁμοίως· πάντα δύσκολα.
Εὐθὺς καθὼς οἱ δαίμονες ἐθύμωσαν
καὶ στάσις μεταξὺ τῶν ἐξηγείρετο,
οἱ μὲν τὸν Κρόνον νὰ διώξουν θέλοντες,
ὅπως ὁ Ζεὺς καὶ βασιλεύῃ· ἄλλοι δὲ
ζητοῦντες ἄλλο, Ζεὺς νὰ μὴ ἄρχῃ ποτὲ,
ἐδῶ ἐγὼ τὰ κάλλιστα σκεπτόμενος

νά πείσω τοὺς Τιτᾶνας δὲν ἡμ' ἰσχύειν,
 τοῦ Οὐρανοῦ τὰ τέκνα καὶ τῆς Γῆς· ἀλλὰ
 γλυκεῖς ἐκεῖνοι τρόπους ἀτιμάσαντες
 ἐνόμιζον μὲ ἰσχυρὰ φρονήματα
 ἀκόπως καὶ βιαίως θά δεσπόζωσιν.
 πολλάκις ὁμῶς εἰς ἐμὲ ἡ μήτηρ μου,
 ἡ Γῆ καὶ Θέμις, πολυώνυμος θεᾶ,
 εἶχε προείπει, τί θὰ γείνη ἔμμελλε·
 πῶς ὅχι μὲ τὴν βίαν οὐδὲ μὲ ἰσχύϊν,
 ἀλλὰ μὲ δόλον ὅσοι ὑπερέχουσιν,
 ἐκεῖνοι ἔπρεπε νὰ ἄρχουν τῶν λοιπῶν·
 ἐνῶ ἐγὼ τοιαῦτα τοῖς ἐρμήνευσον,
 οὐδ' ἓνα βλέμμα οὗτοι μὲ ἠξίωσαν·
 καὶ τότε δὴ ὡς πάντων τὸ καλλίτερον
 μ' ἐφαίνετο νὰ λάβω τὴν μητέρα μου,
 κ' ἐκὼν ἐκόντα Δία νὰ συμβουθῶ·
 μὲ τὰς ἐμὰς δὲ συμβουλὰς ὁ Τάρταρος
 σκεπάζει κάτω Κρόνον τὸν ἀρχέγονον
 μὲ τοὺς συμμάχους ὅλους· ἂν καὶ ἐξ ἐμοῦ
 ὁ τύραννος τοσοῦτον ἔχ' ὠφελήθη,
 ἀντήμειψε μὲ ταύτας τὰς κακὰς ποινὰς·
 τῆς τυραννίας εἶνε τοῦτο νόσημα,
 ἵς τοὺς φίλους τῆς νὰ μὴ ἔχη πεποιθήσιν.
 ὁ δ' ἐρωτᾷτε, θέλω εἶπῃ διὰ τί
 κακῶς με οὕτω νὰ μεταχειρίζεται·
 εὐθύς ὡς εἰς τὸν θρόνον τοῦ τὸν πατρικὸν
 ἐκάθισε, μοιράζει γέρα εἰς θεοὺς,
 εἰς ἄλλους ἄλλα, καὶ τακτοποιεῖ ἀρχὴν·
 τοὺς ταλαιπώρους δὲ θνητοὺς περιφρονεῖ,
 καὶ ἀφανὲς τὸ γένος τούτων ἤθελε
 νὰ καταστήσῃ, φέρῃ δ' ἄλλο ἀντ' αὐτοῦ.
 εἰς ταῦτα ἄλλος δὲν ἐναντιώνετο,
 ἐγὼ δὲ μόνος τολμηρῶς ἐλύτρωσα
 αὐτοὺς ἐκ τοῦ τελείου ἐξαφάνισμα·
 διὸ τοιοῦτατρόπως βασανίζομαι,
 τοιαῦτα πάσχων καὶ εἰς οἶκτον συγκινῶν·
 πρὸς τοὺς θνητοὺς δὲ συμπάθειαν
 αὐτὸς δὲν εὖρον ὁ ταλαιπώρος ἐγὼ·
 ἀλλ' ἀπηνῶς τοιαύτην θέσιν ἔλαβον·
 διὰ τὸν Δία ἄδοξον τὸ θέαμα.

Χορός.

Ἐκ πέτρας καὶ σιδήρου ἔχει τὴν ψυχὴν
 ἐκεῖνος, ὅστις, Προμηθεῦ, δὲν συμπονεῖ
 ἵς τὰ βάσανά σου· ταῦτ' ἐγὼ δὲν ἠθέλον
 οὔτε νὰ ἴδω, καὶ ἰδοῦσά σε πονῶ.

Προμηθεύς.

Βεβαίως φίλων τὴν συμπάθειαν κινῶ.

Χορός.

Μήπως καὶ ἄλλο ἔπραξάς τι παρ' αὐτά;

Προμηθεύς.

Τοὺς ἔπαυσα τοῦ νὰ προβλέπουν θάνατον.

Χορός.

Καὶ ποῖον εὖρες τῆςδε νόσου φάρμακον;

Προμηθεύς.

Τυφλὰς ἐλπίδας εἰς αὐτοὺς ἐνέδωκον.

Χορός.

Πολλὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους χάριν ἔκαμες.

Προμηθεύς.

Καὶ πῦρ ἀκόμη εἰς αὐτοὺς παρέδωκα.

Χορός.

Καὶ τώρα ἔχουν οἱ θνητοὶ πῦρ φλογερὸν;

Προμηθεύς.

Ἐξ οὗ καὶ τέχνας πλείστας δὰ θὰ μάθωσιν.

Χορός.

Διὰ τοιαῦτα τὸ λοιπὸν ἤδη ὁ Ζεὺς
 κακῶς ἀπαύστως σὲ μεταχειρίζεται,
 καὶ τοῦ ἀγῶνος τούτου τέρμα δὲν ἔχεις;

Προμηθεύς.

Οὐδὲν τφόντι ἄλλο, πλὴν ἂν τῷ φανῇ.

Χορός.

Πῶς τοῦτο· τίς θὰ ᾔνε αὕτη ἡ ἐλπίς;
 δὲν βλέπεις ὅτι ἡμαρτες; πῶς ἡμαρτες
 οὔτε ἐγὼ νὰ εἶπω εἶν' εὐχάριστον
 οὔτε καὶ σὺ νὰκούσῃς ἔχει ἡδονήν·
 ἀφήσωμεν τῶν πόνων λύσιν ζήτησιν.

Προμηθεύς.

Ὅστις τὸν πόδα ἔχει ἔξω τῆς φωτιᾶς,
 καὶ παραινεῖ καὶ νοουθετεῖ τὸν πάσχοντα·
 ἐγὼ δὲ ταῦτα ὅλα τὰ ἐγνώριζον,
 καὶ ἐκουσίως ἡμαρτον, δὲν θάρνηθῶ·
 θνητοὺς ζητῶν νὰ βοηθῶ, ὁ ἴδιος
 τὰ βάσανα εἰς ἐμαυτὸν συσσωρεύσα·
 ἀλλ' ὁμῶς καὶ τοιαῦτα δὲν ἐπίστευον,
 εἰς βράχους μετεώρους νὰ ξηραίνωμαι,
 τυχὼν τὸ ὅρος τοῦτο τὸ παντέρημον.
 καὶ ὁμῶς τὰ παρόντα μὴ ὀδύρεσθε,
 κάτω δ' ἐλθοῦσαι τὰς μελλούσας τύχας μου
 ἀκούσατ', ὅπως μάθητε τέλος τὸ πᾶν·
 πεισθῆτε, καὶ πεισθῆτε, συμπονήσατε
 τὸν νῦν μοχθοῦντά με· περιπλανώμενα
 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον τὰ παθήματ' ἔρχονται.

Χορός.

Πρὸς θελούσας τὸν λόγον αὐτὸν προσφωνεῖς,
 φίλε μου Προμηθεῦ,
 καὶ λοιπὸν με τὸν πόδ' ἐλαφρὸν ἀκαρεῖ
 καταλείπουσ' εὐθὺς
 καθαρὸν τὸν αἰθέρα, τὸν τόπον πτηνῶν,
 εἰς τραχεῖαν ἐδῶ προσεγγίζω τὴν γῆν.
 Θέλω δὲ διὰ παντὸς
 νὰ ἀκούω τὸ τί ὑποφέρεις.

Ὀκείανός.

Διακάμψας τὸ τέρμα σταδίου μακροῦ
 εἰμ' ἐδῶ, Προμηθεῦ,
 τὸ ταχύπτερον τοῦτο πτηνὸν νοητῶς
 καὶ χωρὶς χαλινῶ διευθύνων τινός.
 πρὸς δὲ τύχας τὰς σάς, γνῶριζε, συμπονῶ,
 ἐπειδὴ μ' ἀναγκάζει, νομίζω, ἀπλῶς
 ἢ συγγένει' αὐτῇ,
 κ' ἐκτὸς τούτου κἀνεῖς δὲν ὑπάρχει, πρὸς δὲν
 πλειοτέραν συμπάθειαν ἤθελον ἔχει, ἢ σέ.
 θὰ γνωρίσης δὲ ταῦτα πῶς εἶν' ἀληθῆ'
 οὐδὲ δύναμ' ἐγὼ νὰ χαριτογλωσσῶ
 μάτην· δῆλωσον σὺ τί νὰ σοι βοηθῶ,
 καὶ ποτὲ δὲν θὰ πῆς πῶς τοῦ Ὀκείανου
 εἶνε φίλος πιστότερος ἄλλος.

Προμηθεύς.

Ἐέ· τί πρᾶγμα; καὶ σὺ δὲ τῶν πόνων μου
 ἤλθες ἐπόπτης; πῶς καὶ τὸ ἐτόλμησας.
 λιπὼν τὸ ῥεῦμα, ἄντρα δὲ αὐτοφυῆ
 πετροσκεπῇ, εἰς τὴν σιδηρομήτορα
 νὰ ἔλθης γῆν· τὴν τύχην μου νὰ θεωρῆς.
 προσῆλθες ὄντως καὶ νὰ συναγανακτῆς;
 θέαμα βλέπε, φίλον τοῦτον τοῦ Διός,
 ὅστις τὴν βασιλείαν συγκαθίδρυσας,
 παθήματα ὅποια πάσχω ὑπ' αὐτοῦ.

Ὀκείανός.

Τὰ βλέπω· καὶ ἀρίστην σοι παραίνεσιν
 νὰ δώσω θέλω, Προμηθεῦ, καίπερ σοφῶ·
 γνῶθι σαυτὸν καὶ τρόπους νέους λάμβανε,
 διότι νέος εἶνε καὶ ὁ τύραννος.
 ἂν δὲ θὰ ῥίπτῃς λόγους οὕτω δὲ σκληροῦς,
 καὶ εἰ μακρὰν εἰς ὕψος κάθηται ὁ Ζεὺς,
 νὰ σὲ ἀκούῃ δύναται, ὥστε τὰ νῦν
 παθήματα νὰ σοὶ φανῶσι παιδιὰ.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἄφες ἦν ἔχεις ὀργὴν
 καὶ ζήτηί τούτων τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν.
 ἀρχαῖα ἴσως φαίνονται τὰ λόγια μου·

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΤΛ. Δ')

τοιαῦτα ὅμως εἶνε τὰ ἐπίχειρα
 τῆς λίαν ὑψηλῆς γλώσσης, Προμηθεῦ.
 σὺ δ' οὔτε εἶσαι ταπεινός, οὐδ' εἰς κακὰ
 ὑποχωρεῖς, πρὸς τούτοις δ' ἄλλα ἐκζητεῖς.
 μὴ λήκτιζε πρὸς κέντρα, ἂν μοι πείθῃσαι·
 τραχὺς εἶν' ὁ μονάρχης καὶ ἀνεύθυνος·
 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἀπελθὼν θὰ προσπαθῶ
 νὰ σὲ λυτρώσω τῶν κακῶν, ἂν δύνωμαι·
 σὺ δὲ ἡσύχαζε καὶ μὴ μεγαλαυχῆς·
 ἢ δὲν γνωρίζεις σὺ καλῶς, ὁ ὢν σοφός,
 ὅτι ματαῖα γλώσσα ζημιώνεται;

Προμηθεύς.

Ζηλεύω σ' ὅτι δὲν κατηγορεῖσαι σὺ,
 ἐνῶ μετέσχες πάντων καὶ ἐτόλμησας·
 καὶ τώρα ἄφες· μὴ φροντίσης δι' ἐμέ·
 δὲν θὰ τὸν πείσης βέβαια· δὲν πείθεται·
 πρόσεχε μὴ αὐτός τι πάθῃς καλὸν ὁδόν.

Ὀκείανός.

Τὸ φυσικόν σου εἶνε ἄλλους κάλλιον
 νὰ συμβουλευῇς παρὰ σεαυτὸν, καθὼς
 τὰ πράγματα καὶ ὅχι λόγοι μαρτυροῦν.
 μηδόλως μ' ἐμποδίσῃς τοῦ κινήματος·
 καυχῶμαι, ναὶ καυχῶμαι, ὅτι εἰς ἐμέ
 τὴν χάριν ταύτην θέλει κάμ' ὁ Ζεὺς, ὥστε
 ἐκ τούτων τῶν βασάνων νὰ λυτρώσω σε.

Προμηθεύς.

Νὰ σ' ἐπαινῶ μὲν δὲν θὰ παύσω πώποτε·
 πολλὴ διότι εἶν' ἡ προθυμία σου·
 πλὴν μὴ κοπιάζ' οὐδὲν ὠφελῶν ἐμέ,
 εἰ καὶ τὸ θέλεις, μηδὲ ματαιοπονῆς·
 ἡσύχαζε δὲ ἀπομακρυνόμενος·
 ἐγὼ δὲν θέλω, εἰ καὶ δυστυχῶ, δι' αὐτὸ
 καὶ ἄλλοι πλείστοι ὅμοια νὰ πάθωσιν.
 οὐχί, ἀφοῦ καὶ τὰδελφοῦ μου Ἀτλαντος
 με θλίβουσιν αἱ τύχαι, ὅστις πρὸς δυσμὰς
 ἵσταται στύλον οὐρανοῦ καὶ γῆς αὐτῆς
 στηρίζων εἰς τοὺς ὧμους, βάρος οὐ σμικρόν·
 αὐτάχθονά τε τῶν Κιλικῶν κάτοικον
 τῶν ἄντρων εἶδον κ' οἶκος μὲ κατέλαβεν,
 τὸ φρικαλέον τέρας, ἐκατόγχιρον
 Τυφῶνα θεῶν, συγκαταστρεφόμενον,
 ὅστις εἰς πάντας ἀντεστάθῃ τοὺς θεούς,
 κ' ἐκ γνάθων φρικαλέων φόνον σύριζεν,
 ἐκ τῶν ὀμμάτων δ' ἤστραπτε πῦρ φλογερὸν,
 ὥς μέλλων κράτος νὰ συντρίψῃ τοῦ Διός.
 τοῦ ἤλθεν ὅμως βέλος ἄγρυπνον Διός

ἐξ οὐρανόθεν, φλογερὸς δ' κεραυνὸς,
ὅστις τοῦ βρόντης τὰ ὑπερήφανα
κομπάσματα καὶ εἰς τὰς φρένας κτυπηθεὶς
ἀπετεφρώθη καὶ ἔχασε τὴν δύναμιν·
καὶ νῦν ἀτίμως κεῖται πτώμα ἑκτακτον,
πλησίον τῆς θαλάσσης τοῦ στενοῦ πορθμοῦ,
τῆς Αἴτνης εἰς τὴν ῥίζαν συνθλιβόμενος.
στὴν κορυφὴν δ' ὁ Ἡφαιστος καθήμενος
μύδρους πετᾷ, ὅθεν θὰ ἐκραγοῦν ποτε
πυρὸς ποταμοί, οἵτινες θὰ τρώγωσιν
τῆς καλλικάρπου Σικελίας τοὺς ἀγροὺς
τοὺς ἀπεράντους μὲ τὰ στόματ' ἄγρια.
τοιούτον χόλον θάναθράσῃ ὁ Τυφὼν
θερμὰ μὲ βέλη πυριπνύου συμδρασμοῦ,
εἰ καὶ ἀπεσβολώθη ἐκ τοῦ κεραυνοῦ.
σὺ τὰ γνωρίζεις, οὐδὲ χρεῖαν ἔχεις μου
νὰ σὲ διδάξω· σῶζου ὡς ἐπίστασαι.
θὰ ὑπομένω δὲ ἐγὼ τὴν τύχην μου,
ἕως ἂν καταπέσῃ ὁ Διδὸς θυμός.

Ὤκεανός.

Καὶ δὲν γνωρίζεις τοῦτο σὺ, ὦ Προμηθεῦ,
ὅτι ὁ λόγος εἶνε τοῦ θυμοῦ ἱατρός.

Προμηθεύς.

Ἄν ἀπαλύνῃς τὴν καρδίαν ἐν καιρῷ,
καὶ μὴ ὀργὴν σφριγῶσαν ἐκδιάζεσαι.

Ὤκεανός.

Τὸ δὲ νὰ προνοῇ τις καὶ τὸ νὰ τολμᾷ
ζημίαν τίνα φέρει; δὲν μὲ λέγεις σὺ;

Προμηθεύς.

Ματαίους κόπους καὶ εὐθήθειαν μωράν.

Ὤκεανός.

Ἄφες νὰ πάσχω ταύτην τὴν ἀρρώστιαν
ἐγὼ ὥς μέγα κέρδος θεωρῶ, ἐὰν
ὀρθὰ φρονῶν τις μὴ φρονῶν νομίζεται.

Προμηθεύς.

Ἐμὸν θὰ φαίνεται αὐτὸ τὸ πλημμέλημα.

Ὤκεανός.

Σαφῶς στὸν οἶκον στέλλει με ὁ λόγος σου.

Προμηθεύς.

Νὰ μὴ εἰς ἑχθραν βάλῃ σε ἡ λύπη μου.

Ὤκεανός.

Πρὸς νέον βασιλέα τὸν πανίσχυρον;

Προμηθεύς.

Αὐτοῦ φυλάγου ἡ ψυχὴ μὴ βαρυνθῇ.

Ὤκεανός.

Ἡ συμφορὰ σου, Προμηθεῦ, διδάσκαλος.

Προμηθεύς.

Ἀπελθε, ἔλα, σῶζε σὺ τὸν νοῦν αὐτόν.

Ὤκεανός.

Ἀποχωροῦντα ἤδη με τὰ ῥώναζες·
τὸν ἄπειρον αἰθέρα σχίζει μὲ πτερὰ
πτηγὸν τετράπουν τοῦτο, καὶ μετὰ χαρᾶς
εἰς τὸν οἰκεῖόν του σταθμὸν θάναπαυθῇ.

Χορός. — Στροφή.

Θρηνῶ τὴν ὀλέθριον τύχην σου, Προμηθεῦ·
δάκρυα δ' ἐκ τῶν ὀμμάτων ὡς
χείμαρρος ἔρρευσαν
καὶ παρειάς μου κατέβρεξαν.

Ὅσα Ζεὺς εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς πρὶν δεικνύει
κατ' ἰδίους νόμους ἄρχων ὑπερήφανον ἀρχὴν,
πάντα εἶνε φοβερά.

Ἀντιστροφή.

Ἡ χώρα δὲ πᾶσα δὴ ἀντιχεῖ στεναγμοῖς
σὺ δὴ τιμὴν ἀρχαιοπρεπον
καὶ μεγαλόσχημον,
καὶ ἀδελφῶν δὲ στενάζουσιν
ὅλοι, ὅσοι ἔποικοι Ἀσίας ἀγνῆς
βαρυστένακτά σου πάθη οἱ θνητοὶ συμπά-
σχουσιν

πάθος ἐνδοθεν πολὺ.

Κάτοικοι παρθένοι τῆς Κολχίδος γῆς,
ἄφοβοι εἰς μάχας πᾶσαι,
καὶ Σκυθίας πάσης πλῆθος, ὅπερ
ἔσχατον ἔχει τόπον λίμνης πέριξ Μαιώτιδος,
Ἀραβίας τ' ὁ πολεμικὸς στρατὸς,
ὅσοι ὑψηλὴν τὴν πόλιν
τοῦ Καυκάσου ἔχουσι πλησίον,
ὀρμητικὸς στρατὸς ἡγετολῶν μὲ δόρατ' ὀ-
ξέα·

τὸν μόνον πρὶν τῶν ἄλλων, ὅστις εἰς
σκληρὰ συνεζεύχθη δεσμὰ Τιτάν ἀλύτως,

Ἄτλαντα εἶδον θεόν,
ὅς πάντοτ' ἔχων γῆς τὸ βάρος μέγα
καὶ τοῦ οὐρανοῦ φορτωμένος τὸν πόλον
εἰς ὤμους του στενάζει·
βοοῦν δὲ πόντου κύματα
συγκρουόμενα· τὰ βάθη στενάζουν·
βογχαῖ δὲ καὶ τοῦ Αἰδοῦ κάτω ὁ μυχὸς
καὶ στενάζουσι τῶν ποταμῶν πηγαὶ ἄγναι
οἰκτρὰν στόνον.

Προμηθεύς.

Μήτε τροφή μὲ κάμνει μήτ' αὐθάδεια

νὰ σιωπῶ' ἐκ σκέψεως δὲ τρώγομαι,
 διότι βλέπω νὰ περιφρονῶμ' ἐγώ
 καὶ τοὶ τιμὰς ἔστυς νέους τούτους δὲ θεοὺς
 τίς ἄλλος ἢ γὼ ἐντελῶς διώρισεν;
 ἀλλὰ δὲν λέγω ταῦτα· τὰ γνωρίζετε.
 τὰ τῶν ἀνθρώπων δὲ πολλὰ παθήματα
 ἀκούσατ', ὅτι πρῶτα ἦσαν νήπιοι,
 καὶ ἐγὼ φρονίμους καὶ σοφοὺς κατέστησα.
 θὰ εἰπῶ δ' ὅλα ταῦτα οὐ μεμφόμενος
 οὐδὲ πως τοὺς ἀνθρώπους, τὴν δὲ εὖνοιαν
 τῶν πρὸς αὐτοὺς μου δώρων ἐξηγούμενος·
 οἱ πρῶτον μὲν καὶ βλέποντες δὲν ἔβλεπον,
 ἀκούοντες δὲν ἤκουον, ἀλλ' ὥς μορφαὶ
 ὀνείρων πάντα μάτην τὰ συνέχεον
 πολλοὺς αἰῶνας, οὔτε καὶ προσήλιον
 οἰκίαν εἶχον καὶ πλινθόκτιστον, οὐδὲ
 τὴν ξυλουργίαν· ἀλλ' ὥς μύρμηκες μικροὶ
 ὑπόγεια κατώκουν ἀντρ' ἀνῆλια·
 σημεῖον δὲ χειμῶνος οὔτε ἔαρος
 τοῦ ἀνθη φέροντος δὲν εἶχον βέβαιον,
 οὔτε καὶ θέρους, ὅστις ἔχει τοὺς καρπούς·
 ἀλλ' ἄνευ κρίσεως τὰ πάντα ἔπραττον,
 ἕως ἐγὼ τοῖς ἔδειξα ἀνατολὰς
 καὶ δύσεις τῶν ἀστέρων ὅχι εὐκρινεῖς·
 ἀρίθμησιν πρὸς τούτοις, πρᾶγμα ἔζοχον,
 ἐρεῦρον καὶ τὰ γράμματα χάριν αὐτῶν,
 καὶ μνήμην πάσης δότειραν μαθήσεως
 καὶ πρῶτος ἔξευξ' εἰς ζυγὸν τὰ κνώδαλα,
 εἰς ζεύγλας νὰ δουλεύουν, ὅπως τῶν θνητῶν
 μεγίστους κόπους ταῦτα διαδέχονται·
 καὶ ὑπὸ τὸ ἄρμα ἔξευξα μὲ χαλινούς
 τοὺς ἵππους, πλούτου καὶ τρυφῆς ἀγλαΐσμα·
 οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἢ ἐγὼ λινόπτερα
 ναυτῶν ἱστία εὔρεν ὡς ὀχήματα.
 τοιαῦτ' ἀφοῦ τοῖς εὔρον μηχανήματα
 τάλας ἐγὼ δὲν ἔχω μηχανήν, δι' ἧς
 τῶν νῦν μου παθημάτων νὰ ἀπαλλαχθῶ.

Χορός.

Τὶ πάθημά σου ἀπρεπές· σφαλεῖς τὸν νοῦν
 πλανᾶσαι, καὶ ὡς ἱατρὸς κακὸς πεσὼν
 εἰς νόσον ἀθυμεῖς μὴ ἔχων φάρμακα
 νὰ εὖρης μὲ ὅποια σὺ θὰ ἰαθῇς.

Προμηθεύς.

Καὶ πλέον θὰ θαυμάσης τᾶλλ' ἀκούσασα,
 ὅποιας τέχνας πόρους τε ἐδίδαξα·
 τὸ μέγιστον μὲν, ἅν τις ἤθελε νοσῇ,

οὐδὲν βοήθημ' εἶχεν οὔτε βρώσιμον
 οὐδ' ἀλοιφήν καὶ οὔτε πόσιμον· ἀλλὰ
 ἐλλείψει τῶν φαρμάκων ἐξηραίνοντο,
 πρὶν δεῖξω γὼ τὴν μίξιν τῶν ἱατρικῶν,
 δι' ὧν τὰς νόσους πάσας ἐκδιώκουσιν,
 καὶ μαντικῆς τοὺς τρόπους συγκατέταξα·
 καὶ πρῶτος τίνα ἔκρινα ὀνείρατα
 νὰ ἀληθεύσουν πρέπει, καὶ τὸν κλήδονα
 τοὺς γνῶρισα καὶ τὰς συμπτώσεις τῶν ὀ-
 δῶν,

τῶν γαρψωνύχων πτήσιν τὴν τῶν οἰωνῶν
 καλῶς διώρισ', ὅσοι εἶνε δεξιοὶ
 καὶ ἐπαρίστεροι καὶ τίνα δίαιταν
 ἐκ τούτων ἔχουν ἕκαστοι, ὅποια δὲ
 αἱ πρὸς ἀλλήλους ἔχθραι καὶ φιλίαι τῶν·
 τό τε τῶν σπλάγχχνων λείον καὶ τὸ χρώμα
 πῶς

ἂν ἔχουν, εἶνε τοῖς θεοῖς εὐπρόσδεκτα,
 καὶ τῆς χολῆς καὶ τοῦ λοβοῦ τὸ εὐμορφον,
 μὲ κνίσταν δὲ τὰ μέλη καλυπτόμενα
 καὶ τὴν ὀσφύν πυρώσας, τέχνην δύσκολον
 ἐδίδαξα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῶν φλογῶν
 τὰς σημασίας ἔδειξα ἀγνώστους πρὶν.
 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα· κάτωθεν δὲ γῆς
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἄγνωστ' ὠφελήματα,
 χαλκὸν καὶ σίδηρον καὶ ἄργυρον, χρυσὸν
 τίς ὅτι εὔρε πρὶν ἐμοῦ θὰ καυχηθῇ;
 οὐδεὶς, ἡξέυρω, θέλων νὰ μὴ φλυαρῇ·
 ἐνὶ δὲ λόγῳ πάντα μάθε γενικῶς,
 ἐκ Προμηθεύς παῖσαι τέχναι τῶν θνητῶν.

Χορός.

Λοιπὸν μὴ τοὺς θνητοὺς μὲν ὠφελῆς πολὺ,
 σαυτοῦ δὲ δυστυχοῦντος ἀμελῆς· ἐγὼ
 πολὺ ἐλπίζω, ἂν λυθῇς ἐκ τῶν δεσμῶν,
 ἐξίσου μὲ τὸν Δία θὰ ἔχῃς ἰσχύν.

Προμηθεύς.

Δὲν εἶνε πεπρωμένον ταῦτα οὕτω πως
 ἢ Μοῖρα νὰ τελέσῃ· εἰς μυρίας δὲ
 ἐλθὼν ταλαιπωρίας φεύγω τὰ δεσμά·
 ἢ τέχνη σφόδρα τῆς ἀνάγκης ὑστερεῖ.

Χορός.

Καὶ τῆς ἀνάγκης τίς κηδάλιον κρατεῖ;

Προμηθεύς.

Αἱ Ἐρινύες καὶ αἱ Μοῖρ' αἱ τρίμορφοι.

Χορός.

Ὁ Ζεὺς εἶν' ἄρα τούτων ἀσθενέστερος.

Προμηθεύς.

Δὲν θὰ ἐκφύγῃ βέβαια τὴν μοῖράν του.

Χορός.

Καὶ τί τὸ πεπρωμένον πλὴν νὰ ἄρχῃ Ζεὺς;

Προμηθεύς.

Αὐτὸ ἀκόμῃ δὲν θὰ μάθῃς· μὴ ζητῇς.

Χορός.

Βεβαίως τοῦτο, ὅπερ κρύπτεις, σοβαρόν.

Προμηθεύς.

Νὰ ἀναφέρῃτ' ἄλλο, τοῦτο δ' οὐδαμῶς
εἶνε καιρὸς νὰ λέγω, ἀλλὰ μάλιστα
νὰ ἀποκρύψω πρέπει, ὅσον δυνατόν·
διότι τοῦτο ἂν διαφυλάττω ἔγω
δεσμοὺς ἀτόπους φεύγω καὶ πολλὰ κακά.

Χορός. — Στροφή α΄.

Ὁ παντοδύναμος μὴ
βάλῃ στὸν νοῦν μου ποτὲ ἄλλο κράτος ἔ-
σον,
μηδὲ νὰ παύσω μ' ἀγνάς τῶν βοῶν θυσίας
προσερχομένη θεοὺς ἔστοι πατρός· τὸ ἀκοί-
μητον βεῦμα,

μηδ' ἁμαρτήσω μὲ λόγους·
ἀλλὰ τοῦτό μου τὸ φρόνημ' εἴθε πάντοτέ
μοι μένῃ.

Ἀντιστροφή α΄.

Πόσον ἤδὺ τὸν μακρὸν
βίον μου νᾶγω πιστῶς μ' ἀγαθὴν ἐλπίδα,
καὶ τὴν ψυχὴν νὰ τραφῶ μὲ λαμπαδουχίας·
βλέπουσα σὲ εἰς τὰ ἄπειρα ταῦτά σου βά-
σανα φρίττω.

ἄφοβος ὢν πρὸς τὸν Δία
λίαν τοὺς θνητοὺς τιμᾷς αὐτογνωμόνως,
Προμηθεῦ, σύ.

Στροφή β΄.

Ἐλα, ἴδωμεν πῶς εἶν' ἡ χάρις σου ἄχαρις,
φίλε·

τίς καὶ ποῦ ἡ ἰσχὺς;
ἡ βοήθεια τίς τῶν ἀνθρώπων; δὲν εἶδες αὐ-
τοὶ

πόσῃν δύναμιν ἔχουν; σκιαὶ
ὡς ὀνείρων, ἐν αἷς
τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πλανᾶται τυφλῶς
καὶ ποτὲ τῶν θνητῶν
τὴν τοῦ Διὸς ἀρμονίαν βουλαὶ δὲν παρεκ-
βαίνουν.

Ἀντιστροφή β΄.

Ταῦτ' ἐνόησα σὴν ἐλευθρίαν ἰδοῦς· ἐγὼ τύ-
χην,

Προμηθεῦ, δυστυχῇ·
τὸ διπλοῦν δέ μοι μέλος προσῆλθε ἔστον νοῦν,
τοῦτο δὲ

τὸ παρὸν καὶ ἐκεῖνο, ὅτε σοῦ
τὰ λουτρά, τὴν χαρὰν
τὸν ὑμέναιον ἔψαλλον, ὅτε μὲ δῶρα γυναῖκα
ἀδελφὴν

ἔλαβες τὴν Ἡσιόνην εἰς κλίνης κοινωνίαν.

(ἰκολουθεῖ.)

ΟΙ ΝΥΑΜ-ΝΥΑΜ.

(Ἀπόσπασμα περιοδείας ἐν τῷ Κέντρῳ
τῆς Ἀφρικῆς.)

Οἱ ἀναγνώσαντες τὴν Ἀφρικὴν ἐνθουσιάζονται ἰσως πόσον τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν Νυάμ-Νυάμ ὃ μὲν Σήφης εὗρισκεν εὐνηχόν· καὶ μελίρρυτον, ὅτε κατὰ πρῶτον προσφέρθη ὑπὸ τοῦ Δόκτορος, ὃ δὲ Φέργυσων παρέστησεν ὡς ὄνομα μιᾶς τῶν μᾶλλον ἀνθρωποφάγων φυλῶν τῆς ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν Ἀφρικῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν Εὐρωπαίων, οἵτινες, ἀπτόητοι καὶ ἀκάματοι τῆς στρατευομένης ἐπιστήμης ὑπηρεταί, εἰσέδυσαν ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς ἀπείρου ταύτης χώρας, μεστῆς φυσικῶν καλλονῶν ἀφ' ἑνὸς ἀλλὰ καὶ τῶν ὀμοτέρων θήριωδιων ἀφ' ἑτέρου· ἐκ τοσούτων περιηγητῶν καὶ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἐρεῦνας καὶ ἀνακαλύψεις δίψαν οὔτε τοῦ κλίματος τὸ δολοφόνον καὶ τοῦ πυρετοῦ τὸ φωλεῦον εἰς τὰς χώρας ταύτας φάσμα, οὔτε παντὸς εἵδους ἄλλοι κίνδυνοι ἐδυνήθησαν νὰ ἐλαττώσωσιν, ἐκ τῶν ἀληθῶν, λέγομεν, τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργετῶν τούτων εἶναι καὶ ὁ Ἀγγλος δόκτωρ Σέϊνφουρθ (Schweinfurth), κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐπισκεφθεὶς τὰς κατὰ τὸν Ἄνω Νεῖλον χώρας καὶ πολυτίμους καὶ πε-